

zatmění JO NESBØ

≡ KNIHA ZLIN

Zatmění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Jo Nesbø

Zatmění – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jo Nesbø
Zatmění

Přeložila Kateřina Křišťůfková

zatmění JO NESBØ

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Jo Nesbø, 2022

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůvková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7662-475-7

ISBN 978-80-7662-476-4 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

ISBN 978-80-7662-477-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN 978-80-7662-478-8 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Slunce se zastře tmou a měsíc krví, dříve než přijde den
Hospodinův, veliký a hrozný.

Jóel 3,4

Prolog

„Oslo,“ pronesl muž a zvedl k ústům sklenku whisky.

„Tohle místo máš nejradši?“ zeptala se Lucille.

Muž zíral před sebe, jako by si potřeboval otázku promyslet, teprve pak přikývl. Sledovala ho, jak pije. Byl čahoun – přestože u barového pultu také seděl, výrazně ji převyšoval. Jí bylo dvaasedmdesát a on musel být nejméně o deset, možná o dvacet let mladší, u alkoholiků se to nedalo přesněji odhadnout. Měl obličej a tělo jako vytesané ze dřeva: vyzáblé, čisté a tvrdé. V bledé pleti se mu na nose rýsovala jemná spleť modrých žilek, které společně s očima podlitýma krví, jejichž duhovky barvou připomínaly sepranou džínovinu, naznačovaly, že tenhle člověk má za sebou drsný život. Drsnou kariéru pijáka. Drsný pád. A snad i drsný milostný vztah, protože za ten měsíc, co se stal v Creatures novým štamgatem, rozpoznala Lucille v jeho pohledu křehkost. Díval se jako zpráskaný pes, kterého smečka vyšťvala ze svého středu, na baru sedával sám. A vždycky vedle Bronca, mechanického býka, jehož si majitel baru Ben bez dovolení odnesl z natáčení absolutního propadáku *Městský kovboj*, kde pracoval jako rekvizitář. Bronco připomínal, že Los Angeles není město postavené na filmových

úspěších, nýbrž na skládce finančních krachů a lidských trosek. Přes osmdesát procent filmů tu naprosto propadlo a jejich tvůrci přišli o peníze, navíc ve městě žila nejpočetnější skupina bezdomovců v celých Spojených státech – bylo jich tolik, že za podobným množstvím by se člověk musel vypravit do Bombaje. Kromě toho hrozilo, že město udusí hustá doprava, a bylo jen otázkou, jestli ji nepředběhne pouliční kriminalita, násilí a drogy. Nicméně slunce tady svítilo. Jo, to zatracené kalifornské slunce, připomínající stomatologickou lampu, nikdy nepohasínalo, zářilo nemilosrdně, a právě díky němu se pozlátko v tomhle falešném městě blýskalo jako pravé diamanty, jako skutečné příběhy úspěchu. Kdyby tak jenom věděli. Stejně jako věděla ona, Lucille, protože tam byla. Na scéně. I za ní.

Muž po jejím boku na scéně rozhodně nebyl, takové lidi poznala na sto honů. Nejspíš ani nepatřil k těm, co ke scéně obdivně, s nadějí nebo závistivě upírají pohled. Zřejmě se řadil mezi ty, co mají všechno na háku a řeší si jen svoje. Že by muzikant? Takový typ jako Frank Zappa, který si produkuje vlastní nesrozumitelnou hudbu v nějakém sklepě tady v Laurel Canyonu a kterého si nikdy nikdo nevšiml – a ani nevšimne.

Po nějaké době se Lucille s tím nováčkem začala zdravit pokývnutím hlavy a několika slovy, jako to dělávají dopolední hosté v baru pro seriózní pijáky, teď se však vedle něj prvně posadila a zaplatila mu panáka. Tedy zaplatila panáka, jehož si sám objednal, protože si všimla, že Ben mu vrátil kreditku s výrazem, který jí prozradil, že na ní nejsou peníze.

„A má Oslo rádo tebe?“ zajímala se. „Toť otázka.“

„Sotva,“ opáčil muž. Prohrábl si ježka špinavě blond vlasů s náznaky šedin a Lucille si všimla, že místo jednoho prostředníčku má kovovou protézu. Nebyl to žádný krasavec, od koutku úst k uchu se mu táhla hnědočervená

jizva ve tvaru písmene J – jako by byl ryba chycená na háčku – a na vzhledu mu moc nepřidávala. Cosi z něj však vyzařovalo, působil tak nějak krásně ošklivě a nebezpečně, podobně jako kdysi někteří její kolegové tady ve městě. Christopher Walken. Nick Nolte. A také měl široká ramena. Ačkoli to tak asi jen vypadalo kvůli tomu, že jinak byl příšerně vychrtlý.

„No jo, po takových toužíme nejvíc,“ pronesla. „Po těch, co nám lásku neoplácejí. Myslíme si, že nás budou milovat, pokud se budeme trochu víc snažit.“

„Co děláš?“ chtěl vědět muž.

„Piju,“ zdvihla Lucille svoji sklenku whisky. „A krmím kočky.“

„Hm.“

„Tys tou otázkou ale asi myslel, co jsem zač. Jsem...“ Upila a přitom přemýšlela, kterou verzi mu předloží. Jestli tu, co využívá při společenských příležitostech, nebo tu skutečnou. Sklenku odložila a rozhodla se pro tu druhou, vem to čert.

„Herečka jediné velké role. Julie v dodnes nejlepší filmové verzi *Romea a Julie*, akorát si ten snímek nikdo nepamatuje. Jediná velká role, to nezní zrovna jako extra hitparáda, a přece je to víc, než čeho dosáhne většina herců v tomhle městě. Třikrát jsem byla vdaná, dvakrát za bohatého filmového producenta, ze kterého jsem při rozvodu vytřískala slušné prachy, a to je taky víc, než čeho dosáhne většina herců. Jedině třetího manžela jsem milovala. Byl herec a adonis, postrádal peníze, disciplínu i svědomí. Rozházal všechny moje úspory a opustil mě. Kéž se uškvaří v pekle, nicméně ho pořád miluju.“

Dopila, postavila sklenku na pult a Benovi naznačila, že si dá repete. „A protože vždycky podlehnu tomu, čeho nemůžu dosáhnout, sázím peníze, které nemám, na filmový projekt s lákavou velkou rolí pro starší dámu. Na projekt s inteligentním scénářem, s herci, co

doopravdy umějí hrát, a s režisérem, který chce dát lidem něco k zamyšlení, zkrátka a dobře na projekt, který je – jak všichni rozumní lidé chápou – odsouzený k neúspěchu. Takže to je moje maličkost, troška utápějící se ve snech a typická obyvatelka L. A.“

Muž s jízvou se usmál.

„No, a tím jsem vyčerpala veškerou sebeironii. Jak se jmenuješ?“

„Harry.“

„Moc toho nenamluvíš, Harry.“

„Hm.“

„Jsi Švéd?“

„Nor.“

„Utíkáš před něčím?“

„Vypadám tak?“

„Jo. Vidím, že máš snubní prstýnek. Utíkáš před manželkou?“

„Umřela.“

„Aha. Takže utíkáš před žalem.“ Lucille zvedla sklenku k připitku. „Chceš vědět, jaké místo mám nejradši já? Tohle, Laurel Canyon. Ne ten dnešní, ale z konce šedesátých let. Tehdy jsi tu měl být, Harry. Pokud jsi ovšem v té době byl vůbec na světě.“

„Jasně, chápu.“

Lucille ukázala na zarámované fotografie na stěně za Benem.

„Co se sem nachodilo muzikantů. Crosby, Stills, Nash... a jak jen se jmenuje tamten poslední...?“

Harry se znovu usmál.

„The Mamas and The Papas,“ pokračovala Lucille. „Carole Kingová. James Taylor. Joni Mitchellová.“ Nakrčila nos. „Vypadala a zpívala jako holčička z nedělní školy, nicméně se vychrápala s většinou těch, co jsem už vyjmenovala. Ulovila dokonce i Leonarda, měsíc tu s ní bydlel. Směla jsem si ho na jednu noc půjčit.“

„Leonarda Cohena?“

„Přesně toho. Cukroušek. Poučil mě trochu, jak psát rýmované básně. Říkal, že skoro každý udělá tu chybu, že začne jedním dobrým veršem a následně na něj naroubuje cosi polovičatého, aby se to jakžtakž rýmovalo. Trik spočívá v tom, že je lepší umístit polovičatý rým do prvního verše, pak si toho nikdo nevšimne. Takže když vymyslíš krásný verš *Your hair on the pillow like a sleepy golden storm* a potom – aby se ti to rýmovalo – vyplodíš banální *We made love in the morning, our kisses deep and warm*, tak to celé zkazíš. Ovšem pokud prohodíš pořadí a napíšeš *We made love in the morning, our kisses deep and warm, your hair on the pillow like a sleepy golden storm*, budou oba verše působit přirozeně elegantně. Tak to totiž vnímáme, myslíme si, že básník skládá verše ve stejném pořadí, v jakém je zapisuje. Není divu, protože my lidé jsme nastavení tak, že každou událost považujeme za důsledek té předchozí, a ne naopak.“

„Hm. Takže to, co se děje, je důsledek toho, co se má stát?“

„Přesně tak, Harry! Chápeš?“

„No nevím. Neměla bys nějaký příklad?“

„Jasně že měla.“ Opět dopila. Musel v jejím tónu cosi rozpoznat, protože jí neušlo, že povytáhl obočí a rychle se rozhlédl po lokále.

„Momentálně se děje to, že ti vykládám, že dlužím peníze za jistý filmový projekt,“ začala a vyhlédla špinavým oknem se zpola spuštěnými žaluziemi na zaprášené parkoviště před barem. „Není to náhoda, nýbrž důsledek toho, co se stane. Venku vedle mého auta totiž parkuje bílé camaro.“

„A v něm sedí dva chlapi,“ doplnil Harry. „Ten bourák tam stojí už dvacet minut.“

Lucille přikývla. Nor jí právě potvrdil, že se nemýlila a správně odhadla jeho povolání.

„Viděla jsem tuhle káru před svým domem v Laurel Canyonu dneska ráno. Ne že by mě to šokovalo, už mě varovali, že mám očekávat vymahače. A že to nebudou ti oficiální. Půjčku jsem si totiž nevzala v bance, abych tak řekla. Až teď vyrazím ke svému autu, budou mi ti chlapi nejspíš chtít něco sdělit. Předpokládám, že s tím se prozatím spokojí – myslím tedy s varováním a výhrůžkami.“

„Hm. Tak proč mi to vykládáš?“

„Protože jsi policajt.“

Obočí mu opět vylétlo do výše. „Vážně?“

„Můj táta byl policajt a policajt se očividně pozná kdekoli na světě. Víš, hodlám tě požádat, abys mě z baru sledoval. Pokud budou ti chlapi křičet a vyhrožovat mi, vylez ze dveří a... no, tvař se jako policajt, aby vzali nohy na ramena. Sice jsem si celkem jistá, že k tomu nedojde, ale budu se cítit bezpečněji, pokud na nás dohlídneš.“

Harry se na ni pátravě zadíval. „O. K.,“ pronesl prostě.

Lucille tím překvapil. Nenechal se přemluvit až příliš snadno? Zároveň se mu v pohledu zračila určitá zatvřelost, a proto mu věřila. Na druhou stranu, adonisovi věřila taky. Stejně jako režisérovi a producentovi. Slepě.

„Tak já jdu,“ řekla.

Harry Hole svíral sklenku. Naslouchal téměř neslyšnému syčení tajících ledových kostek. Neupíjel. Byl úplně švorc, dospěl na konec cesty a tenhle drink si hodlal vychutnávat hodně dlouho. Spočinul pohledem na jednom snímku za pultem. Byl na něm Charles Bukowski, jeho oblíbený spisovatel z mládí, na prostranství před Creatures. Ben mu prozradil, že fotka pochází ze sedmdesátých let. Bukowski a nějaký jeho kámoš, oba v havajských košilích, se na ní objímali zřejmě při východu slunce, oči jim plavaly, místo zorniček měli jen tečky

a triumfálně se zubili, jako by po mimořádné štrapáci zrovna dobyli severní pól.

Harry sklopil pohled ke kreditní kartě, kterou před něj Ben předtím hodil.

Nula. Nula. Nezbylo mu nic. *Mission accomplished.* A přesně o to šlo, pít, až nezbude nic. Až mu nezbudou peníze, čas ani budoucnost. Zbývalo se jen zamyslet nad tím, jestli najde dost odvahy – nebo zbabělosti – to celé ukončit. V pronajatém pokoji měl pod matrací starou berettu. Pořídil si ji za pětadvacet dolarů od bezdomovců, co bydleli v modrých stanech dole na Skid Row. V zásobníku měla tři náboje. Sevřel kreditku naplocho v ruce. Otočil se a vyhlédl z okna. Sledoval, jak ta stará ženská jde po parkovišti. Byla tak mrňavá. Útlá, křehká jako vrabeček, a přitom silná. Běžové kalhoty a stejně barevné krátké sako. Staromódní, nicméně vkusný oděv ve stylu osmdesátých let. Takhle každé dopoledne vkráčela do baru. Vplouvala sem jako hvězda. Před publikum čítající dva až osm lidí.

„*Lucille is here!*“ vykřikl vždycky Ben a bez vyzvání ji začal míchat obvyklý jed, whisky sour.

Harrymu připomínala matku – která mu v patnácti letech zemřela na Onkologické klinice a zanechala v jeho srdci první ránu – nikoli tím, jak vstupovala do místnosti, nýbrž mírným, usměvavým a současně smutným pohledem typickým pro dobré lidi, kteří už na všechno rezignovali. Připomínala mu ji i starostlivostí, s níž se ostatních vyptávala na jejich současné zdravotní potíže, milostný život a nejbližší. A také ohleduplností, již Harrymu projevovala tím, že ho nechávala sedět o samotě na baru na druhém konci místnosti. Ač byla Harryho matka málomluvná žena, ztělesňovala řídicí věž jejich rodiny, nervové centrum, přičemž za nitky tahala tak diskrétně, až by jeden málem uvěřil, že doma rozhoduje otec. Představovala bezpečnou náruč, vždycky měla

pochopení a Harry ji miloval nade všechno – právě proto se také stala jeho Achillovou patou. Jako tenkrát v druhém ročníku základní školy, kdy se ozvalo tiché zaklepání na dveře třídy a za nimi stála matka se svačinou, kterou si zapomněl doma. Při pohledu na ni se automaticky rozzářil, jenže pak se pár spolužáků rozesmálo a on vypochoďoval na chodbu za ní a vynadal jí, že ho ztrapnila, načež ji poslal pryč se slovy, že o jídlo nestojí. Jen se na něj tehdy smutně usmála, svačinu mu podala, pohládila ho po tváři a odešla. Víckrát se o té události nezmínila. Samozřejmě ho chápala, stejně jako jindy. A večer před usnutím také dospěl k pochopení. Pochopil, že se trapně necítil kvůli ní, nýbrž proto, že ho ostatní prokoukli. Poznali, jak ji má rád. Poznali, jak je zranitelný. V následujících letech ho několikrát napadlo, že by se jí měl omluvit, ale považoval to za hloupé.

Venku na šterkovém prostranství se zvedl oblak prachu a Lucille se slunečními brýlemi v ruce v něm na okamžik zmizela. Harry uviděl, jak se otevírají dveře na straně spolujezdce a z bílého camara vystupuje muž v tmavých brýlích a červeném polotriku. Popošel před vůz a zahradil staré ženě cestu k jejímu autu.

Harry očekával, že se ti dva dají do řeči. Jenže místo toho udělal muž další krok, popadl Lucille za paži a táhl ji ke camaru. Podpatky se jí zaryly do šterku. Harry si teď také všiml, že auto nemá americkou poznávací značku. Vmžiku seskočil z barové stoličky, rozběhl se ke dveřím a loktem je rozrazil. Oslepilo ho slunce a málem se přizabil na dvou schodech před vstupem. Došlo mu, že střízlivý není ani náhodou. Namířil si to k oběma vozidlům. Jeho oči postupně přivykaly světlu. Za parkovištěm a za silnicí, vinoucí se vzhůru do zelené stráně, se nacházel zastrčený obchůdek s potravinami, Harry však neviděl nikoho jiného než Lucille a muže, který ji vlekl ke camaru.

„Police!“ zakřičel. „Let her go!“

„Please, stay out of this, sir,“ dostalo se mu hlasité odpovědi.

Harry dospěl k závěru, že ten člověk musí být také bývalý fízl, protože jenom policisté se v takových situacích vyjadřují zdvořile. Stejně tak věděl, že nevyhnutelně dojde na fyzický střet a že pravidlo číslo jedna v boji zblízka zní prostě: Nečekej, vyhraje ten, kdo zaútočí první a naplno. Proto nezpomalil. Protivník musel jeho záměry odhalit, Lucille totiž pustil a sáhl si za záda. Máchl rukou a najednou v ní držel lesklou pistoli. Harry ji okamžitě poznal. Glock 17. A hlaveň teď mířila na něj.

Zvolnil, přesto dál kráčel vpřed. Sledoval, jak dotyčný mhouří za pistolí oko. Mužův hlas zpola přehlušilo vrčení právě projíždějícího pick-upu.

„Vratte se, odkud jste přišel, pane. Ihned!“

Harry se však odradit nenechal. Uvědomil si, že v praxi pořád drží kreditku. Skončí takhle? Na zaprášeném parkovišti v cizí zemi zalité sluncem, švorc a podnapilý ve chvíli, kdy se bude snažit udělat to, co nedokázal udělat pro svou matku, co nedokázal udělat pro nikoho, na kom mu kdy záleželo?

Primhouřil oči a prsty smáčkl kreditku tak, že se mu ruka zformovala do tvaru majzlíku.

Hlavou mu přitom běžel název písně Leonarda Cohe-na, z níž předtím Lucille chybně citovala: *Hey, That's No Way to Say Goodbye*.

Do hajzlu, to teda je.

Pátek

Bylo osm hodin, před půl hodinou zapadlo nad Oslem zářijové slunce a tříleté děti už měly tou dobou spát.

Katrine Brattová vzdychla a šeptla do telefonu: „Nemůžeš usnout, zlatíčko?“

„Babicka pívá falešně,“ popotáhl dětský hlásek. „Kdy pšídeš?“

„Musela jsem do práce, zlatíčko, vrátím se brzy. Má ti maminka zazpívat?“

„Jo.“

„Tak ale zavři očička.“

„Jo.“

„Kozlíka?“

„Jo.“

Katrine tichým hlubokým hlasem spustila melancholickou písničku.

„Kozle, kozle, kozlíčku, kdepak jsi, můj mazlíčku.“

Netušila, proč se norské děti už déle než sto let nechávají s oblibou ukolébávat ke spánku příběhem o ustrašeném pasáčkovi, který se podivuje, proč se jeho oblíbený kozlíček nevrátil domů z pastvy, a zároveň se obává, že

ho napadl medvěd a zohavený kozlíček leží mrtvý kdesi v horách.

Přesto Gert hned po první sloce začal dýchat pravidelněji a zhluboka a po druhé se v telefonu šeptem ozvala tchyně:

„Už spí.“

„Děkuju,“ oddechla si Katrine. Seděla na bobku tak dlouho, až se musela zapřít rukou o zem. „Dorazím co nejdřív.“

„Nespěchej, holčičko. Já děkuju, že nás tu necháváš. Víš, ve spánku se moc podobá Bjørnovi.“

Katrine polkla. Jako obvykle na takovouhle poznámku nedokázala odpovědět. Ne proto, že by se jí po Bjørnovi nestýskalo, ani proto, že by nebyla ráda, že Bjørnovi rodiče vidí v Gertovi svého syna. Důvod zněl prostě: nebyla to pravda.

Zaměřila pozornost na to, co teď měla před sebou.

„Drsná ukolébavka,“ podotkl Sung-min Larsen, který si mezitím dřepel vedle ní. „Možná tam teď ležíš mrtvý?“

„Já vím, jenže on o jinou nestojí,“ opáčila Katrine.

„Jasně, tak má, co chtěl,“ usmál se kolega.

Katrine přikývla. „Uvažoval jsi někdy o tom, že jako děti očekáváme od rodičů bezpodmínečnou lásku, a přitom jim nic nevracíme? Jsme vlastně takoví paraziti. Pak vyrosteme a všechno se od základů změní. Kdy podle tebe přestáváme věřit, že nás může někdo bezmezně milovat takové, jací jsme?“

„Míníš tím, kdy v tohle přestala věřit ona?“

„Jo.“

Sklopili pohled k mrtvému tělu mladé ženy na jehličí. Kalhoty i spodní kalhotky měla stažené ke kotníkům, ale zip na tenké pérové bundě zapnutý. Její tvář – obrácená k hvězdnému nebi – se v záři světlometů, jež mezi stromy rozmístila výjezdová skupina kriminalistických techniků, zdála bílá jako křída. Lícidla na tváři se jí

rozmazala, make-up jí patrně stekl a zaschl několikrát. Vlasy – odbarvené na chemickou blond – se jí lepily k jedné tváři. Rty měla napumpované silikonem a falešné řasy jí z víčka nad zapadlým skelným okem trčely jako střešní přesah. Stejně tak jí trčely z víčka na druhé straně, tam ovšem oční bulva chyběla, zůstal po ní jen prázdný důlek. Možná právě vlivem všech těch těžko odbouratelných umělých látek se tělo navzdory okolnostem zachovalo v tak dobrém stavu.

„Předpokládám, že to je Susanne Andersenová?“ nadhodil Sung-min.

„Já taky,“ přitakala Katrine.

Každý pracoval na jiném oddělení, Katrine na oddělení vražd osloského policejního ředitelství, Sung-min v Kriposu, tedy u norské kriminální policie, centrální jednotky řešící vyšetřování vražd po celé zemi. Šestadvacetiletá Susanne Andersenová se pohřešovala sedmnáct dní a naposledy ji zachytila bezpečnostní kamera na stanici metra Skullerud, pouhých dvacet minut chůze od místa, kde se nacházela nyní. Jedinou zajištěnou stopu po druhé pohřešované ženě, sedmadvacetileté Bertine Bertilsenové, představovalo její auto, odstavené na parkovišti na Grefsenkollenu, v turistické oblasti na opačném konci města. Žena na zemi před nimi měla světlé vlasy, a tudíž se nejspíš jednalo o Susanne, protože Bertine podle pozůstalých a přátel byla momentálně bruneta. Na odhalené spodní polovině těla navíc nebylo vidět žádné tetování, přičemž Bertine měla údajně na kotníku vytetované logo Louis Vuitton.

Září bylo prozatím relativně chladné a suché a zbarvení pleti mrtvé ženy – modré, fialové, žluté, hnědé – zřejmě odpovídalo tomu, že dotyčná ležela venku téměř tři týdny. Totéž platilo pro smrduté plyny, které tělo produkovalo a které postupně unikaly všemi jeho otvory. Katrine si také všimla bílých chloupků pod nosními

dírkami, což byly houby. Ve velké ráně na krku se hemžily žlutobílé slepé larvy much. Katrine je viděla už tolikrát, že ji to nijak zvlášť nerozhodilo. Mouchy jsou přece jen – řečeno Harryho slovy – věrné jako fanoušci Liverpoolu. Objevují se do hodiny bez ohledu na denní dobu, místo i povětrnostní podmínky, přitahuje je pach dimetyltrisulfidu, který tělo začíná vylučovat od okamžiku smrti. Samičky nakladou vajíčka a po pár dnech se vylíhnou larvy a začnou se živit hniјícím masem. Zakuklí se, z kukel se vylíhnou dospělci a ti opět hledají mrtvá těla, do nichž by nakladli vajíčka. Do měsíce svůj cyklus dokončí a uhynou. Takový je koloběh jejich života. Ne nepodobný našemu, napadlo Katrine. Nebo: ne nepodobný mému.

Rozhlédla se. Mezi stromy se tiše jako duchové pohybovali kriminalističí technici v bílých oblecích, a kdykoli se rozzářily blesky jejich fotoaparátů, vrhali strašidelné stíny. Les byl rozsáhlý. V zásadě se Østmarka táhla desítky a desítky kilometrů až do Švédska. Na tělo natrefil běžec. Nebo lépe řečeno jeho pes: běžec ho pustil na volno a on mu ze štěrkové cestičky utekl do lesa. Už byla tma a běžec s čelovkou se za ním vydal, volal na něj a nakonec ho našel, jak stojí vedle mrtvoly a vrtí ocasem. Tedy o vrtění ocasu se nezmněl, to si Katrine jenom představovala.

„Susanne Andersenová,“ šeptla, ačkoli nevěděla, komu to vlastně říká. Snad chtěla mrtvou utěšit a ujistit ji, že ji konečně objevili a identifikovali.

Příčina smrti byla očividná. Řezná rána na ženině útlém hrdle vypadala jako úsměv. Většinu krve jistě pozřely muší larvy, jiný hmyz a případná další zvířata, Katrine přesto rozpoznala na listech borůvčí a kmeni jednoho stromu krvavé cákance.

„Pachatel ji zabil tady,“ usoudila.

„Vypadá to tak,“ přitakal Sung-min. „Myslíš, že ji znasilnil? Nebo ji zabil a pak jenom zneužil?“

„Pak zneužil,“ odpověděla Katrine a namířila na Susanniny ruce kapesní svítilnu. „Nemá zlámané nehty, nejsou tu patrné stopy zápasu. Ale zkusím domluvit, aby na soudním zajistili ohledání ještě o víkendu, a uvidíme, co nám řeknou.“

„Provedou hned pitvu?“

„Ne, na tu nejspíš nedojde dřív než v pondělí ráno.“

Sung-min vzdychl. „Jo jo, asi je jen otázkou času, kdy někde na Grefsenkollenu najdeme Bertine Bertilsenovou, znásilněnou a s proříznutým hrdlem.“

Katrine přikývla. Sung-mina za poslední rok poznala blíž a zjistila, že jeho pověst jednoho z nejlepších vyšetřovatelů v Kriposu nelhala. Mnozí soudili, že až jednou půjde do důchodu současný vedoucí oddělení kriminální služby a vyšetřování v Kriposu Ole Winter, nastoupí Sung-min na jeho místo a oddělení pak získá mnohem lepšího šéfa. To sice znělo dobře, někteří se však k možnosti, že nejvýznamnější vyšetřovací službu v Norsku by měl vést adoptovaný Jihokorejce a homosexuál, který se obléká jako anglický lord, stavěli skepticky. Sung-minova klasická lovecká bunda z tvídu a semišové kozačky silně kontrastovaly s Katrininou tenkou péřovkou značky Patagonia a goretexovými pohorkami. Bjørn tomu říkával „gorpcore“, a jak Katrine vyrozuměla, jednalo se o mezinárodní trend, kdy lidé chodili do hospody oblečení jako do velehor. Sama to nazývala adaptací na život matky malého dítěte. Musela však přiznat, že za její současný umírněnější a praktičtější způsob oblékání může také fakt, že už není mladou a talentovanou kriminalistickou rebelkou, nýbrž šéfkou oddělení vražd.

„Oč myslíš, že tady jde?“ zeptal se Sung-min.

Věděla, že ho napadlo totéž co ji. A že ani jeden z nich nemá v úmyslu to pronést nahlas. Prozatím. Odkáslala si:

„Nejdřív se budeme věnovat tomuhle a zjistíme, co se stalo tady.“

„Souhlas.“

Katrine doufala, že slovo „souhlas“ uslyší v následujících dnech od Kriposu častěji. Ano, jistěže byla ráda, že jim Kripos pomáhá. Pomoc jim nabízel už ve chvíli, kdy vyhlásili pátrání po Bertine Bertilsenové, k čemuž došlo přesně týden po nápadně podobném zmizení Susanne Andersenové. Obě ženy se jednoho úterního večera vydaly ven, nikomu z těch, s nimiž policie mluvila, se nesvěřily, kam se chystají ani co tam hodlají dělat, a už se neobjevily. Navíc je spojovaly další okolnosti. Po Bertinině zmizení zavrhlí vyšetřovatelé hlavní teorii, totiž že Susanne se mohla stát obětí nehody nebo spáchat sebevraždu.

„Fajn, tak domluveno.“ Katrine se zvedla. „Musím zavolat šéfové.“

Chvíli postála na místě, než se jí vrátil cit do nohou. Na cestu si pak svítila mobilem, aby viděla, jestli od místa činu kráčí přibližně ve stejných stopách. Za policejními páskami, nataženými mezi stromy, vytukala první písmena ze jména své nadřízené Bodil Mellingové. Ta hovor přijala po třetím zazvonění.

„Katrine Brattová. Omlouvám se, že volám tak pozdě, ale zřejmě jsme našli jednu tu pohřešovanou. Někdo ji zavraždil, má prořízlé hrdlo, patrně vykrvácela z krkavice, a pravděpodobně ji pachatel znásilnil nebo zneužil. Jsme si dost jistí, že jde o Susanne Andersenovou.“

„To je smutná zpráva,“ pronesla Bodil Mellingová bezvýrazně a Katrine si okamžitě představila její stejně bezvýrazný obličej, bezbarvé oblečení, unylou řeč těla a zaručeně nekonfliktní rodinný život a nezáživný život sexuální. Dávno vyzozorovala, že jediné, co dokáže novopečenou šéfku kriminálky trochu rozpumpovat, je vyhlídka na místo vrchní policejní náčelnice, které se mělo záhy uvolnit. Ne že by pro tenhle post Mellingová nedisponovala dostatečnou kvalifikací, Katrine jen připadalo, že je k uzoufání nudná. Defenzivní. Zbabělá.

„Svoláte tiskovku?“ zajímala se šéfová.

„Jasně. Chcete...?“

„Ne, vyřídíte to vy, když zatím nemáme potvrzenou identitu mrtvé.“

„Společně s Kriposem? Vyslali na místo činu svoje lidi.“

„Dobře. Jestli nepotřebujete nic dalšího, mám hosty.“

V následné odmlce Katrine zaslechla v pozadí tichý hovor. Zněl jako dobrosrdečná výměna názorů, taková, kdy spolu všichni zúčastnění naprosto souhlasí a jen vzájemně potvrzují a rozebírají víc do hloubky to, co řekli ostatní. Lidská pouta. Tomuhle Bodil Mellingová dávala přednost a jistě by ji rozčililo, kdyby její podřízená ono téma znovu otevřela. Katrine ho totiž nadhodila ihned poté, co obdrželi hlášení, že se pohřešuje Bertine Bertilsenová, a co vyvstalo podezření, že obě ženy mohl zavraždit tentýž pachatel. Nikam by to přitom nevedlo, Mellingová jí už předtím dala jasně najevo, že o tomhle víc diskutovat nehodlá. Katrine věděla, že by to měla nechat plavat.

„Jenom taková drobnost,“ začala. Slova protáhla a nadechla se.

Nadřízená ji předběhla.

„Odpověď zní ne, paní Brattová.“

„Je to ale náš jediný odborník. A nejlepší.“

„Taky nejhorší. Navíc už není náš. Naštěstí.“

„Novináři se po něm budou shánět, budou se ptát, proč jsme...“

„V tom případě jim popravdě odpovíte, že nevíme, kde je. Když pomyslím na to, co se stalo jeho ženě, a připočtu k tomu jeho labilní povahu a alkoholismus, nedokážu si ani představit, že by se podílel na vyšetřování vraždy.“

„Myslím, že bych ho uměla najít.“

„Zapomeňte na to, paní Brattová. Pokud začnete oslovovat staré hrdiny, jakmile se situace jen trochu

zkomplikuje, bude to vyvolávat dojem, že implicitně podceňujete lidi, které na oddělení máte. Co myslíte, jak by to asi zamávalo s jejich sebejistotou a motivací, kdybyste jim sdělila, že povoláte vysloužilou rachotinu? Tomu se říká špatné vedení, milá kolegyně.“

„V pořádku,“ odvětila Katrine a ztěžka polkla.

„Fajn, oceňuju, že vám to připadá v pořádku. Potřebujete ještě něco?“

Katrine se zamyslela. Takže Mellingovou lze vyprovokovat a přimět ji, aby přece jenom maličko vycenila zuby. To je dobré vědět. Katrine se zadívala na bledý srpek nad korunami stromů. Včera večer jí Arne, chlap, se kterým randila už skoro měsíc, pověděl, že za čtrnáct dní nastane úplné zatmění Měsíce, takzvaný krvavý úplněk, a že by měli takovou událost oslavit. Katrine netušila, co krvavý úplněk je, pouze usoudila, že očividně něco, co se objevuje jen každé dva až tři roky, ovšem Arne hořel takovou dychtivostí, že neměla to srdce mu říct, že s tak dlouhým, dvoutýdenním předstihem by si neměli nic plánovat, vždyť se sotva znají. Nebála se konfliktů a vždycky jednala přímě, to zdědila po otci, bergenském policistovi, který měl víc nepřátel, než kolik se v upršeném Bergenu dalo napočítat deštivých dnů, ale naučila se volit vhodný okamžik a způsob. Když o tom teď uvažovala, došlo jí, že na rozdíl od konfrontace s chlapíkem, s nímž ji nejspíš nečeká žádná budoucnost, bude do tohohle konfliktu muset jít. A radši dřív než později.

„Jenom jedno. Kdyby se někdo na tiskovce ptal, mám to takhle říct? Nebo mám to tak říct rodičům další ženy, kterou ten člověk zavraždí?“

„Co jestli máte říct?“

„Že zdejší policejní ředitelství odmítlo pomoc někoho, kdo objasnil tři případy sériových vražd v Oslu a chytil jejich pachatele. A odmítlo ji jenom proto, že

dle našeho názoru by se to mohlo negativně podepsat na sebevědomí některých kolegů.“

Nastala dlouhá odmlka a najednou už Katrine neslyšela ani hovor v pozadí. Nakonec si Bodil Mellingová odkašlala a pronesla:

„Víte co, paní Brattová? Už na tomhle případu pracujete dlouho a bez oddychu. Vyřídte tu tiskovku, přes víkend se vyspěte a promluvíme si v pondělí.“

Zavěsily a Katrine zavolala do Ústavu soudního lékařství. Místo aby to vzala oficiální služební cestou, vytočila přímé číslo Alexandry Sturdzové, mladé nezadané a bezdětné zaměstnankyně, které nedělalo problémy překračovat běžnou pracovní dobu. Přesně podle očekávání jí Alexandra slíbila, že se s kolegou na tělo podívá hned během zítřka.

Katrine si mrtvou dál prohlížela. A snad proto, že na svou pozici se v tomhle maskulinním světě vypracovala vlastními silami, nedokázala nikdy potlačit opovržení vůči ženám, které si dobrovolně pěstovaly závislost na mužích. Susanne a Bertine přitom spojovalo nejen to, že se nechávaly vydržovat – dokonce se dělily o téhož milence, jímž byl o třicet let starší realitní magnát Markus Røed. Pro svůj život a existenci využívaly jiné osoby, nechávaly se živit od mužů disponujících penězi a zaměstnáním, jaké samy neměly. Oplátkou za to jim poskytovaly své tělo, mládí a krásu. A také – do té míry, do jaké byl jejich vztah věcí veřejnou – jim umožňovaly vychutnávat si závist jiných mužů. Na rozdíl od dětí však ženy jako Susanne a Bertine žily s vědomím, že láska není bezpodmínečná. Věděly, že dřív nebo později se svému milenci omrzí a budou si muset najít někoho jiného, koho by mohly vysávat. Nebo kdo bude vysávat je, jak se to vezme.

Byla to láska? Nebo: Byla i tohle láska? Proč by ne – jenom proto, že ta představa působila tak pochmurně?

Mezi stromy poblíž šterkové cesty zahlédla Katrine majáček sanitky, jež neslyšně dorazila na místo. Vzpomněla si na Harryho Holea. Ale ano, ozval se jí v dubnu, poslal jí – světe div se – pohlednici s obrázkem Venice Beach, orazítkovanou v Los Angeles. Jako by ponorka z hlubiny vyslala pípnutí sonaru. Text obsahoval pouze dvě slova: „Pošli peníze.“ Vtip, který možná vtipem nebyl. A od té chvíle ticho po pěšině.

Naprosté ticho.

V uších jí zazněla poslední sloka písničky, k níž se při zpívání nedostala:

*Kozlíčku, kozlíčku, ozvi se,
já tě poznám po hlase.
Nesmíš ty můj kozlíčku,
umřít svému hošíčku.*

Pátek

Hodnota

Tisková konference se jako obvykle konala ve velkém sále policejního ředitelství. Hodiny na stěně ukazovaly za tři minuty deset. Mona Daaová, kriminalistická novinářka bulvárního deníku *VG*, která tu spolu s ostatními kolegy čekala na to, až zástupci policie zaujmou místa na pódiu, usoudila, že účast je slušná. Víc než dvacet novinářů, a to byl pátek večer. Předtím chvíli diskutovala se svým fotografem o tom, jestli dvojnásobná vražda prodává dvojnásob lépe než obyčejná, anebo jestli tu funguje *diminishing returns*, tedy zákon klesajících výnosů. Fotograf soudil, že kvalita je důležitější než kvantita a že když byla obětí mladá etnická Norka, jejíž atraktivita převyšovala průměr, získají víc kliknutí než – například – u příbližně čtyřicetiletého páru narkomanů se záznamem v trestním rejstříku. Nebo u dvou – případně dokonce u tří – kluků z nějakého přistěhovaleckého gangu.

Mona Daaová jeho názor nerozporovala. Přestože se zatím jen u první mladé ženy potvrdilo, že ji někdo zavraždil, bylo ve skutečnosti pouze otázkou času, než vyjde najevo, že stejný osud stihl i tu druhou, přičemž

obě byly mladé a hezké etnické Norky. Co by tedy ještě nechtěli. Mona nevěděla, co si má vlastně myslet. Jestli projevuje mimořádný soucit s mladou, nevinnou a bezbrannou bytostí, nebo jestli tu hrají roli jiné faktory zajišťující čtenost: sex, peníze a život, po jakém čtenáři sami touží.

Mimochodem, to s tím sami touží... Zadívala se na asi třicetiletého chlapíka v řadě před sebou. Měl na sobě flanelovou košili, letošní povinnou výbavu všech hipsterů, a plstěný klobouk typu porkpie, jaký nosil Gene Hackman ve filmu *Francouzská spojka*. Dotýčný se jmenoval Terry Våge a pracoval pro deník *Dagbladet*. Mona by si přála mít takové zdroje jako on. Hned od začátku tohoto případu byl o koňskou délku před ostatními. Například právě on jako první uveřejnil informaci, že Susanne Andersenová a Bertine Bertilsenová se účastnily stejného mejdanu. Citoval přitom zdroj, který tvrdil, že obě dívky považovaly Markuse Røeda za svého *sugar daddyho*. Monu rozčiloval z vícero důvodů, nejen proto, že pro ni představoval konkurenci. Rozčilovala ji už jenom pouhá jeho přítomnost. Våge jako by jí četl myšlenky – najednou se otočil a zadíval se přímo na ni. Nasadil úsměv od ucha k uchu a ťukl si ukazováčkem o krepku toho debilního klobouku.

„Líbíš se mu,“ podotkl fotograf.

„Vím,“ opáčila Mona.

Våge se o Monu začal zajímat ve chvíli, kdy se zcela oproti předpokladům vrátil k novinářině jako kriminálnícký reportér. Udělala totiž tu hloupou chybu, že se k němu chovala celkem mile během jednoho semináře – taková ironie – o novinářské etice. Protože ostatní kolegové se ho střežili jako moru, působil její postoj vstřícně. Poté ji Våge několikrát kontaktoval, žádal „tipy a rady“, jak tomu říkal. Jako by stála o to, dělat mentoru konkurentovi, jako by si přála mít s osobou takového

ražení cokoli společného, vždyť všichni věděli, že na těch drbech něco je. Čím odmítavěji se však k němu stavěla, tím víc dotíral. Po telefonu, na sociálních sítích, dokonce i v hospodách, kde se zjevoval z ničeho nic. Jako obvykle jí trvalo, než jí došlo, že ji balí. Po Moně chlapi nikdy nešíleli, byla macatá a měla širokou tvář, vlasy, které její matka označovala za „zplhlé licousy“, a vrozenou kyčelní vadu, kvůli níž chodila jako krab. Bůhví, jestli si tím chtěla něco kompenzovat, nicméně začala posilovat, zmacatěla ještě víc, ale uzvedla sto dvacet kilo v mrtvém tahu a na mistrovství Norska v kulturistice obsadila třetí místo. A protože se musela naučit, že člověk – přinejmenším tedy ona sama – nikdy nezíská nic zadarmo, osvojila si neodbytný šarm, humor a drsnost, o jakých se barbínám může akorát zdát a díky nimž získala neoficiální titul královny kriminalistické žurnalistiky – a také Anderse. Z těch dvou věcí si Andersen cenila víc. Aspoň prozatím.

Nicméně ačkoli takový zájem ze strany mužů, jaký jí projevoval Våge, považovala za nezvyklý a lákavý, nepřicházelo v úvahu, že by se jím jakkoli zabývala. Domnívala se, že tohle dala Vågemu jasně na srozuměnou – pokud ne slovy, pak tónem a řečí těla. Våge však zjevně slyšel a viděl jen to, co sám chtěl. Občas, při pohledu do jeho vykulených, upřeně zírajících očí, ji napadalo, jestli něco nezobe nebo jestli není totální magor. Jednou večer se takhle objevil v jistém baru, Anders šel zrovna na záchod, a Våge jí pošeptal, tak tiše, že to přes hudbu skoro nebylo slyšet, ale zas tak potichu to přece jenom nebylo: „Jsi moje.“ Mona se tvářila, že to neslyšela, ovšem Våge tam dál stál, klidně a sebejistě, na rtech mu pohrával šibalský úsměv, jako by teď spolu sdíleli tajemství, čert aby toho hajzla spral. Nesnášela scény, a tak se o tom Andersovi ani nezmínila. Jo, Anders by to sice unesl, to věděla, přesto mu nic neřekla.

Co si to ten Våge jenom namlouvá? uvažovala. Že by její zájem o něj, nového alfa samce v tomhle rybníčku, měl odpovídat jeho čím dál silnější pozici kriminalistického reportéra, který je vždycky o koňskou délku před ostatními? Protože napřed byl, to zcela bez diskuse. Tudíž pokud sama po něčem toužila, pak po tom zaujmout zase místo v čele, nebýt jen součástí davu, který klopýtá Vågemu v patách.

„Co myslíš, kde to bere?“ šeptla fotografovi.

Ten pokrčil rameny. „Možná si to zas jen vymýšlí.“

Mona zavrtěla hlavou. „Ne, teď to má hlavu a patu.“

Markus Røed a jeho advokát Johan Krohn se ani nepokusili zpochybnit cokoli z toho, co Våge napsal, což byl dostatečný důkaz.

Våge ovšem nebýval králem kriminalistické žurnalistiky odjakživa. Někdejší ostudu ze sebe ještě nesetřásl a nikdy úplně nesetřese. Tehdy šlo o děvče s uměleckým jménem Genie, pubertální hvězdičku retro glamrocku à la Suzi Quatro, pro ty, co si ji pamatují. Případ se odehrál před pěti šesti lety a nejhorší na něm asi nebylo to, že Våge si o ní navymýšlel a nechal otisknout hotové lži, nýbrž fáma, že jí na nějaké afterparty nasypal do pití rohypnol a pokusil se s ní vyspat. V té době psal o hudbě do jedněch velkých novin rozdávaných zdarma a očividně se do Genie po uši zamiloval, ona ho však – navzdory tomu, že na ni v každé své recenzi pěl ódy – neustále odmítala. Våge se ovšem dál objevoval na koncertech a následných afterparty, až jednoho večera, pokud tedy zvěsti nelhaly, dívce nasypal do pití prášky a odnesl si ji do pokoje, který si pronajal ve stejném hotelu. Kluci z kapely prý pochopili, co se děje, a do pokoje vrazili, Genie ležela na posteli bez sebe a polonahá. Vågeho si podali natolik důkladně, že utrpěl zlomeninu lebky a strávil dva měsíce v nemocnici. Kapela i Genie nejspíš usoudily, že takový trest

je dostatečný, nebo jenom nechtěli sami riskovat trestní stíhání, v každém případě ani jedna strana incident nenahlásila. Ovšem s pochvalnými recenzemi byl konec. Kromě toho, že Terry Våge strhal každý Geniin počin po hudební stránce, psal také o jejích nevěrách, fetování, plagiátorství, mizerných výplatách pro členy kapely a falešných informacích v žádostech o podporu turné. Protože řada případů doputovala na stůl Komise pro novinářskou etiku a protože se ukázalo, že Våge si mnohé informace vybájl, dostal vyhazov a v následujících pěti letech se v novinářské branži stal personou non grata. Jak se dokázal na scénu vrátit, bylo takřka záhadou. Nebo nebylo. Došlo mu, že jako hudební novinář je odepsaný, a tak rozjel kriminalistický blog, který si postupně získával víc a víc čtenářů, až nakonec deník *Dagbladet* prohlásil, že mladému žurnalistovi nelze zakázat výkon povolání navždy jenom proto, že na začátku kariéry šlápl vedle, a najal ho jako novináře na volné noze – přičemž tenhle novinář na volné noze dostával v deníku momentálně víc prostoru než stálí reportéři.

Våge se konečně odvrátil, protože vešli zástupci policie a rozesadili se na pódiu. Dva byli z osloského policejního ředitelství: Katrine Brattová, vrchní komisařka na oddělení vražd, a ředitel tiskového odboru Kedzier-ski, chlápek s kudrnatou hřívou připomínající Boba Dylana. Dva z Kriposu: teriérovi podobný Ole Winter, ředitel oddělení kriminální služby a vyšetřování osobně, a vždy pečlivě upravený a čerstvě ostríhaný Sung-min Larsen. Mona usoudila, že už padlo rozhodnutí, že na vyšetřování se budou společně podílet obě jednotky, přičemž oddělení vražd v téhle souvislosti představovalo volvo a Kripos ferrari.

Většina novinářů držela ve vzduchu telefony, aby mohla pořizovat zvukové a obrazové záznamy, jen

Mona Daaová si zapisovala poznámky rukou a foto-
grafování přenechala svému kolegovi.

Moc se toho nedozvěděli, pouze tolik, že na území
Østmarky, ve výletní oblasti poblíž Skullerudu, se našlo
tělo a že se jedná o pohřešovanou Susanne Andersen-
ovou. Případ se bude vyšetřovat jako násilný trestný čin,
ale prozatím policie nemůže sdělit žádné bližší informa-
ce ohledně příčiny smrti, průběhu událostí, podezřelých
a tak dále.

Následoval obvyklý taneček – novináři policisty za-
sypávali dotazy, zatímco z pódia, převážně od Katrine
Brattové, se opakovaně ozývalo „bez komentáře“ nebo
„na to nemůžeme odpovědět“.

Mona zívla. Naplánovali si s Andersem pozdní veče-
ři jakožto příjemné zahájení víkendu, ovšem z té tedy
nic nebude. Mona si zapisovala to, co tu zaznívalo,
přesto se nedokázala zbavit pocitu, že všechno už za-
psané má.

Terry Våge na tom byl asi stejně. Očividně si totiž
nic nepsal ani nenahrával. Pohodlně se rozvaloval na
židli a celý ten spektakl pozoroval s nenápadným, jaksi
triumfálním úsměvem. Nekladl otázky, jako by odpov-
ědi, které ho zajímaly, už znal. Ostatní se zjevně také
vyčerpali, a když se ředitel tiskového odboru Kedzier-
ski nadechl, aby tiskovou konferenci ukončil, zdvihla
Mona tužku.

„Ano, VG?“ oslovil ji ředitel s výrazem, ať to vezme
stručně, protože víkend je na spadnutí.

„Domníváte se, že máte potřebné kompetence, po-
kud se ukáže, že jde o osobu, která zabíjí opakovaně,
tedy o...“

Katrine Brattová se na židli předklonila a Monu pře-
rušila: „Jak už bylo řečeno, žádné indicie nenapovídají,
že by mezi tímto úmrtím a případnými dalšími kriminál-
ními činy existovala souvislost. Co se týče souhrnných

kompetencí oddělení vražd a Kriposu, troufám si tvrdit, že vzhledem k poznatkům, které prozatím o případu máme, dostatečné jsou.“

Mona zaznamenala její výhradu *prozatím máme*. A také si všimla, že Sung-min Larsen vedle ní ani nepřikývl, ani nedal jakkoli najevo, co o kompetencích soudí.

Tisková konference skončila a Mona i ostatní vyšli do vlahé podzimní noci.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se fotograf.

„Myslím, že jsou rádi, že mají tělo,“ odpověděla Mona.

„Řekla jsi ‚rádi‘?“

„Ano. Susanne Andersenová a Bertine Bertilsenová jsou mrtvé dva a tři týdny, to policisté vědí, přesto neměli jedinou stopu, kterou by mohli sledovat, kromě toho mejdanu u Røeda. Takže ano, podle mě jsou fakt rádi, že se před víkendem objevilo jedno tělo, protože takhle se snad někam posunou.“

„Sakra, Mono, ty jsi pěkný cynik.“

Mona se na něj užasle zahleděla a nad jeho slovy se zamyslela.

„Díky,“ pronesla.

Ve čtvrt na dvanáct našel konečně Johan Krohn v ulici Thomase Heftyeho místo, kam by mohl zaparkovat svůj Lexus UX300e, a pak i příslušný dům, do něhož ho pozval jeho klient Markus Røed. Padesátiletého advokáta radili jeho kolegové mezi tři, nanejvýš čtyři nejlepší obhájce v Oslu. Veřejnost ho kvůli jeho vyprofilovanému mediálnímu obrazu považovala za nepopíratelně nejlepšího. Protože byl až na výjimky větší hvězda než jeho klienti, domů za nimi nechodil, všichni docházeli za ním, většinou do kanceláří advokátní firmy Krohn & Simonsen v Rosenkrantzově ulici, a to v běžné pracovní době. Ačkoli jak se to vezme, návštěva u klienta doma – na téhle adrese Røed nebydlel. Trvalé bydliště

měl ve dvěstěšedesátimetrovém penthousu v jedné z nových budov ve čtvrti Oslobukta.

Podle pokynu, který obdržel telefonicky před půl hodinou, stiskl Krohn tlačítko zvonku označeného jménem Røedovy společnosti Barbell Eiendom.

„Johane?“ ozval se udýchaný hlas realitního magnáta. „Čtvrté patro.“

Dveře zabzučely a Krohn do nich strčil.

Výtah vypadal natolik nedůvěryhodně, že se advokát vydal raději po schodech. Širokých, dubových, lemovaných litinovým zábradlím s takovými ornamenty, které připomínaly spíš Gaudího než exkluzivní starší činžák v Norsku. Dveře ve čtvrtém patře byly pootevřené. Zdálo se, že se za nimi odehrává válka, a také se odehrávala, jak Krohn zjistil, jen co vešel, uviděl namodralé světlo linoucí se z obývacího pokoje a nahlédl dovnitř. Před obří televizní obrazovkou, určitě nejméně stopalcovou, stáli zády k němu tři muži. Prostřední z nich, jasně nejmohtnější, měl na očích brýle pro virtuální realitu a v každé ruce herní ovladač. Zbylí dva, asi dvacetiletí kluci, byli očividně diváci, televizor využívali jako monitor a sledovali na něm to, co viděl muž s brýlemi. Boj na obrazovce se odehrával v zákopech první světové války, pokud mohl Krohn soudit podle helem německých vojáků, kteří se proti nim valili a na něž mohutný muž s ovladači pátl.

„Jo!“ zakřičel jeden mladík ve chvíli, kdy hlava posledního Němce v helmě vybuchla a voják padl k zemi.

Mohutný muž si brýle sňal a ke Krohnovi se otočil.

„Tohle maso jsme teda vyřídili,“ zazubil se spokojeně. Markus Røed byl na svůj věk pohledný. Obličej měl široký, pohled hravý, věčně opálenou pleť hladkou a ulíznuté lesklé černé vlasy tak husté, jako by mu bylo dvacet. Tělo mu sice s věkem trochu nakynulo, ale byl vysoký, tak vysoký, že se jeho břicho dalo považovat za ctihodné. Nejnápadněji však působil intenzivní lesk

v očích. Ona životní jiskra dokládala jeho energii, která mnohé nejprve okouzila, následně převálcovala a nakonec otrávila. Během zmíněného procesu Markus od dotyčného pravděpodobně získal to, co chtěl, a vzápětí ho pustil k vodě. Množství energie však kolísalo, stejně jako jeho nálada. Krohn předpokládal, že obojí souvisí s bílým práškem, jehož stop si nyní povšiml pod jednou Markusovou nosní dírkou. Tohle všechno si advokát uvědomoval, byl s tím však smířený. Nejen proto, že klient trval na tom, že mu bude na hodinu platit jedenapůlkrát víc, než je obvyklé, aby si zajistil – jak to nazval – jeho absolutní pozornost, loajalitu a vůli dosahovat výsledků, nýbrž hlavně proto, že Røed byl klientem snů: výrazný muž, miliardář s natolik nesnesitelným image, že Krohn vedle něj paradoxně působil spíš nebojácně a zásadově než oportunisticky. A tak – protože ta záležitost stále nebyla vyřešená – akceptoval i fakt, že ho klient k sobě povolal v pátek večer.

Oba mladíci na Røedův pokyn z místnosti odešli.

„Johane, znáš *War Remains*? Ne? Zatraceně dobrá hra pro véer, i když se tam nedá nikdo zastřelit. Tohle je taková jako kopie, její vývojář chce, abych do ní investoval...“ Røed pokývl k obrazovce, přitom zdvihl karafu a nalil do dvou nízkých křišťálových sklenek hnědou pálenku. „Snaží se zachovat kouzlo *War Remains*, ale tady lze – jak bych to řekl? – ovlivnit chod dějin. Protože přesně to chceme, vid’?“

„Řídím,“ omluvil se Krohn a nabízenou sklenici gestem odmítl.

Røed se na něj chvíli díval, jako by té omluvě nerozuměl. Pak mocně kýchl, klesl do koženého křesla Barcelona a obě sklenky postavil na stolek před sebou.

„Čí je to byt?“ zeptal se Krohn a usadil se do druhého křesla. Okamžitě té otázky zalitoval. Většinou je lepší, když advokát neví víc, než je nezbytně nutné.

„Můj. Používám ho jako... no, však víš, jako útočiště.“

Pokrčení ramen a Markusův chlapecky rošťácký úsměv dopověděly Krohnovi zbytek. Měl i jiné klienty s podobnými byty. Kdysi se sám pustil do mimomanželského dobrodružství, které naštěstí včas skončilo, protože si uvědomil, co by mohl ztratit. Tenkrát zvažoval, že si koupí to, čemu jeho kolega říkal staromládenecký byt pro muže, kteří nejsou staří mládenci.

„Co se teď bude dít?“ zajímal se Røed.

„Policie Susanne Andersenovou identifikovala a usoudila, že jde o vraždu, vyšetřování tudíž postoupí do další fáze. Připrav se na to, že tě znovu předvolají k výslechu.“

„To jinými slovy znamená, že se na mě upře ještě víc pozornosti?“

„Leda by policie na místě činu nebo na mrtvole našla něco, co by tě z případu vyloučilo. Můžeme v to doufat.“

„Myslel jsem si, že řekneš něco takového. Ale já už nehodlám jenom doufat, Johane. Víš, že Barbell Eiendom přišla za posledních čtrnáct dní o tři velké smlouvy? Dočkal jsem se chabých výmluv typu, že chtějí počkat na vyšší nabídku a tak dále, nikdo se totiž neodvažuje mi napřímo říct, že důvodem jsou ty články v *Dagbladet* o mně a těch ženských, že dotyční nechtějí být spojováni s možným vrahem nebo se obávají, že půjdu sedět a Barbell Eiendom zkrachuje. Pokud budu jenom se založenýma rukama doufat, že partička mizerně placených bordelářů v policejních uniformách udělá, co má, padne možná Barbell Eiendom na dno dávno předtím, než najdou něco, co mě podezření zprostí. Musíme sami jednat aktivně, Johane. Musíme světu dokázat, že jsem nevinný. Nebo aspoň, že mi dle mého názoru prospěje, pokud pravda vyjde najevo.“

„Aha.“

„Musíme si najmout vlastní vyšetřovatele. Ty nejlepší. V ideálním případě dopadnou vraha. V méně ideálním

případě svému okolí ukážu, že se skutečně snažím dobrat se pravdy.“

Johan Krohn přikývl. „Dovol mi, abych si zahrál na ďáblova advokáta. Ta slovní hříčka není záměrná.“

„Povídej,“ vyzval ho Røed a znovu kýchl.

„Za prvé ti nejlepší vyšetřovatelé už pracují v Kripo-su, protože tam mají vyšší mzdy než na oddělení vražd. A i kdyby nakrásně byli svolní opustit teplý flek kvůli takovému krátkodobému angažmá, museli by dodržet tříměsíční výpovědní lhůtu, a navíc se na ně, co se těch pohřešovaných žen týče, vztahuje povinnost mlčenlivosti. V praxi jsou nám tudíž k ničemu. Za druhé bude takové vyšetřování vypadat, že sis ho ty coby miliardář objednal, tím pádem bys sám sobě udělal jen medvědí službu. Kdyby tvoji vyšetřovatelé našli fakta, která by tě takzvaně očistila, ostatní by je automaticky zpochybnili, což by se v případě, že by tatáž fakta zjistila policie, nestalo.“

„Ach,“ usmál se Røed a vysmrkal se do papírového kapesníku. „Miluju, když za svoje peníze dostávám náležitou protihodnotu. Bystře jsi poukázal na problémy. A teď dokaž, že jsi nejlepší, a pověz mi, jak ty problémy vyřešíme.“

Johan Krohn se v křesle narovnal. „Děkuju ti za důvěru, ale to je oříšek.“

„Proč?“

„Když už jsi mluvil o nejlepších lidech, existuje člověk, který je možná nejlepší. Přinejmenším aspoň dřív míval výsledky.“

„Jenže?“

„Jenže už u policie nepracuje.“

„Vzhledem k tomu, cos řekl před chvílí, by to měla být výhoda.“

„Mám tím na mysli, že u policie už nepracuje z nesprávných důvodů.“

„A to z jakých?“

„Odkud mám začít? Absence loajality. Hrubé porušování služebních předpisů. Popíjení v práci, očividně alkoholik. Několik případů použití násilí. Drogy. Zavinil, i když odsouzen za to nikdy nebyl, smrt nejméně jednoho kolegy. Zkrátka a dobře má na svědomí víc trestných činů než většina kriminálníků, které kdy sebral. A nadto je s ním prý příšerná spolupráce.“

„Fíha. Tak proč o něm mluvíš, pokud nepřipadá v úvahu?“

„Protože je nejlepší. A protože by nám mohl prospět v tom druhém zmíněném bodě.“

„Jak?“

„Díky případům, které řešil, je do jisté míry veřejně známou osobou. A má pověst nekompromisního člověka, který dělá to, co sám uzná za vhodné, a kašle na to, co si o něm myslí ostatní. Samozřejmě to je přehnané, ale lidi mají takovéhle mýty rádi. A nám by to posloužilo, protože právě jeho pověst by zmírnila podezření, že se při vyšetřování řídí zájmem svého chlebodáře.“

„Ty se mi vyplatíš do posledního groše, který jsem do tebe investoval, Johane,“ zazubil se Røed. „Přesně takového člověka potřebujeme!“

„Problém...“

„Ne! Prostě přihazuj, dokud nekývne.“

„... je v tom, že nikdo zřejmě neví, kde přesně se nachází.“

Røed zdvihl sklenku s whisky, ale nenapil se, jen se do ní nedůvěřivě zahleděl. „Co myslíš tím ‚kde přesně‘?“

„Občas služebně natrefím na Katrine Brattovou, šéfkou oddělení vražd, kde tenhle člověk dřív pracoval, a když jsem se jí na něj zeptal, řekla mi, že naposledy se jí ozval z jednoho velkoměsta, nevěděla ale, kde tam žije ani co dělá. A mluvila o něm tak, jako by to s ním nevypadalo zrovna dobře, abych tak řekl.“

„Hele, Johane, teď jsi mi toho chlápka vnutil, nemůžeš přece couvnout. Potřebujeme právě jeho, cítím to. Tak ho koukej najít.“

Krohn vzdychl. Už teď litoval, že jako ctižádostivý snaživec pochopitelně napochodoval do klasické pasti typu „ukáž, jak jsi dobrý“, kterou Markus Røed nejspíš využíval obden. Jenže už se do ní lapil a vycouvat dost dobře nemohl. Bylo jasné, že ho čeká pár telefonátů. Spočítal si časový rozdíl. Fajn, to může začít rovnou.

Sobota

Alexandra Sturdzová si v zrcadle nad umyvadlem prohlížela obličej a přitom si rutinně a důkladně drhla ruce, jako by se vzápětí měla dotýkat živé osoby, a ne mrtvého těla. Tvář měla tvrdou, zjizvenou neštovicemi. Vlasy – stažené vzadu do pevného hladkého uzlu – havraní, očekávala však, že mezi nimi brzy najde první šediny. Její matka Rumunka se jich dočkala krátce po třicítce. Norové prohlašovali, že Alexandře z hnědých očí šlehají blesky, zvlášť pokud se někdo z nich pokusil napodobit její takřka neznatelný přízvuk. A pokud někdo žertoval na účet její vlasti, což mnohým zjevně připadalo jako velká legrace, odpovídala, že pochází z Temešváru, města, které jako první v Evropě získalo elektrické pouliční osvětlení, a to roku 1884, tedy o dvě generace dřív než Oslo. Do Norska přišla coby dvacetiletá, jazyk se naučila za šest měsíců v době, kdy měla tři zaměstnání, jedno z nich pak za studií chemie na Technické a přírodovědné univerzitě v Trondheimu pustila a nyní pracovala pouze na Ústavu soudního lékařství a přitom psala disertační práci o analýze DNA.

Sem tam – ne až tak často – uvažovala, čím chlapy tak očividně přitahuje. Její obličej a přímé – občas kruté – chování tím důvodem být nemohly. A stejně tak ani její intelekt a životopis, protože obojí druhé pohlaví spíš odrazovalo, než přitahovalo. Vzdychla. Jeden muž jí kdysi řekl, že její tělo je něco mezi tygrem a lamborghini. Zvláštní, jak takový laciný komentář může znít úplně mimo nebo být naprosto přijatelný, dokonce i báječný, záleží jen na tom, kdo ho pronese. Vypnula vodu a vydala se na pitevnu.

Helge už tam čekal. Tenhle o dva roky mladší pitevní laborant se vyznačoval rychlým úsudkem a rád se smál, přičemž obojí Alexandra při práci s mrtvými, během níž měli za úkol vymámit ze zemřelého tajemství, jak sešel ze světa, považovala za velké plus. Helge se specializoval na biologii a Alexandra na chemii a oba měli dostatečnou kvalifikaci pro ohledávání těl, byť pitvat nesměli. Přesto se nad ně někteří soudní lékaři povyšovali a označovali je německým výrazem *Diener*, služebník, který si osvojili od německých soudních lékařů ze staré školy. Helgemu to bylo jedno, Alexandra si však musela přiznat, že ji to občas rozčiluje. Zvláště za takových dní, jako byl ten dnešní, kdy provedla veškeré úkony, které by při předběžném ohledání těla udělal i soudní lékař – a stejně dobře. S Helgem spolupracovala nejraději, vždycky jí byl ochotně k ruce, jestliže ho o to požádala, což se o všech Norech takhle v sobotu nebo ve všední den po čtvrté odpolední říct nedalo. Někdy ji napadalo, jaká životní úroveň by v téhle zemi, kde se lidé štítí práce, panovala, kdyby Američané Norům nenašli na pevninském prahu ropy.

Zvýšila jas na lampě zavěšené nad nahým tělem mladé ženy na stole. Pach mrtvol y ovlivňovalo leccos: věk, způsob smrti, zda daná osoba za života užívala léky, co jedla a – samozřejmě – nakolik už pokročil rozklad.

Alexandře nevadil zápach tlejícího masa, výkalů ani moči. Byla schopná snést i plyny vznikající při hnilobném procesu, které tělo občas vypouštělo s dlouhým zasycením. Problém pro ni představovaly žaludeční šťávy. Pach zvratků, žluči a nejrůznějších kyselin. Z tohoto pohledu na tom nebyla Susanne Andersenová tak zle, a to ani po téměř třech týdnech strávených venku.

„Žádné larvy?“ zeptala se Alexandra.

„Odstranil jsem je,“ zvedl Helge lahev s octem, který tu používali.

„Ale schovals je?“

„To jo.“ Helge ukázal na skleněnou nádobu s přibližně tuctem bílých muších larev. Uchovávali je, protože podle jejich délky se dalo usoudit, jak dlouho se živily mrtvým tělem, tedy kdy se vylíhly, což lékařům prozradilo něco o době smrti. Ne na hodinu přesně, ale na dny nebo týdny ano.

„Nepotrvá to dlouho. Na vraždách chtějí znát jen pravděpodobnou příčinu smrti a vyžádali si vnější ohledání. Odběr krve, moči, tělesných tekutin. Pitvu provede soudní lékař v pondělí. Co plánuješ na dnešní večer? Tady...“

Helge vyfotografoval místo, na něž Alexandra ukázala.

„Říkal jsem si, že si pustím film.“

„Co takhle zajít si se mnou zatancovat do gay klubu?“ Alexandra vyplnila kolonku ve formuláři a znovu na cosi ukázala. „Tady.“

„Neumím tancovat.“

„Blbost. Každý gay tancuje. Koukni na tu ránu na krku. Začíná nalevo, směrem doprava se prohlubuje, ale úplně na pravé straně je zase mělčí. To nám napovídá, že vrah byl pravák, stál za ní a držel jí hlavu. Mimochodem jeden soudní lékař mi popisoval ránu, která vypadala tak, jako by šlo o vraždu, jenže pak se ukázalo,

že dotyčný si hrdlo prořízl sám. To musí být fakt odhodlání. Tak co, půjdeš si večer zatrsat s gayi?“

„Co jestli gay nejsem?“

„V tom případě,“ začala Alexandra a udělala si poznámku, „... už s tebou nikdy nikam nepůjdu, Helge.“

Kolega se nahlas zasmál a pořídil další snímek. „Proč?“

„Protože bys představoval překážku pro ostatní muže. Dobrý parták musí být gay.“

„Můžu předstírat, že gay jsem.“

„To nefunguje. Chlapi cítí testosteron a pak vyklízejí pole. Co myslíš, že je tohle?“

Alexandra přidržela lupu přímo pod bradavkou Susanne Andersenové.

Helge se naklonil blíž. „Mohly by to být zaschlé sliny. Nebo nudle z nosu. Rozhodně ne sperma.“

„Vyfoť to, já pak seškrábnu vzorek a v pondělí se na to v laborce mrknu. Pokud budeme mít štěstí, najdeme v tom DNA.“

Alexandra následně prohlédla ústa, uši i nosní dírky a Helge přitom neustále fotografoval.

„Co myslíš, že způsobilo tohle?“ Alexandra posvítila tužkovou svítilnou do prázdného očního důlku.

„Nějaké zvíře?“

„To bych neřekla.“ Alexandra ozářila okraje důlku. „Uvnitř nejsou sebemenší zbytky oční bulvy a kolem oka nevidím žádné stopy po drápech ptáků nebo hlodavců. A taky proč to zvíře nesežralo i druhé oko? Vyblejskni tohle...“ Znovu posvítila do důlku. „Vidíš, nervová vlákna někdo zřejmě přerýzl naráz, možná nožem.“

„Fujtajbl,“ odfrkl Helge. „Kdo něco takového dělá?“

„Rozzuřený hovada,“ zakroutila Alexandra hlavou. „Hodně rozzuřený hovada a totální magoři. A takoví pobíhají po světě. Asi radši večer zůstanu doma a taky si pustím film.“

„No to určitě.“

„O. K. Mrkneme se, jestli se na ní pachatel i ukájel.“

Poté, co usoudili, že na pohlavních orgánech nejsou patrná žádná vnější ani vnitřní poranění, a nenašli stopy spermatu v ústí vagíny, šli si na střechu zakouřit. Případné sperma ve vagíně by se dávno vstřebalo. Alexandra věděla, že soudní lékař bude v pondělí postupovat stejně, a byla si dost jistá, že nedospěje k jinému závěru.

Alexandra nekouřila ani hodně, ani pravidelně, měla však matnou představu, že takhle se dají vypudit možné demony vyskytující se v tělech mrtvých. Šlukovala a rozhlížela se po hlavním městě. Dívala se na fjord, který se pod bledým bezmračným nebem třpytil jako stříbro. Dívala se na nízké kopečky hořící podzimní žlutí a červení.

„Ty bláho, to je krása,“ vzdychla.

„To zní, jako by sis přála, aby to taková krása nebyla,“ podotkl Helge a cigaretu si od ní vzal.

„Nerada se k něčemu připoutávám.“

„K něčemu?“

„K místům. K lidem.“

„Ke chlapům?“

„Hlavně ke chlapům. Seberou ti totiž svobodu. Tedy neseberou ti ji, ty jim ji odevzdáš dobrovolně jako nějaká měkkota, jako by tě tak někdo naprogramoval. A svoboda je cennější než chlapi.“

„Víš to jistě?“

Alexandra si vzala cigaretu zpátky a vztekla a od plic z ní potáhla. Stejně od plic vyfoukla kouř a chraptavě a od plic se zasmála.

„Každopádně je cennější než ti chlapi, do kterých se vždycky zamiluju.“

„Co ten tvůj policajt?“

„Jo, ten.“ Zasmála se. „Ten se mi líbil. Jenže byl troska. Manželka ho vykopla z baráku a on akorát chlastal.“

„Kde je teď?“

„Žena mu umřela, a tak z Norska utekl. Tragédie.“
Alexandra se prudce zvedla. „Dost, pojďme to dodělat, ať můžeme tělo strčit do chladáku. Chci jít pařit!“

Vrátili se na pitevnu, odebrali poslední vzorky, vyplnili poslední políčka formuláře a uklidili po sobě.

„Když jsme u těch pařeb,“ spustila Alexandra. „Víš, že na ten mejdan, na kterém byla tahle holka i ta druhá, jsem byla pozvaná taky? Ptala jsem se tě, jestli bys se mnou nešel.“

„Kecáš...?“

„Ty si to nepamatuješ? Zvala mě kamarádka jednoho Røedova souseda. Že prý se akce koná na té boží střešní terase v Oslobukta. A že tam bude spousta pracháčů, celebrit a pařmenů a očekává se, že holky dorazí v šatech. V krátkých šatech.“

„Fuj, tak to chápu, proč jsi tam nešla.“

„Blbost, jasně že bych šla! Kdybysme ten den neměli práce nad hlavu. A kdybys ty bejval šel se mnou.“

„Fakt?“ usmál se Helge.

„Jasně,“ uchechtla se Alexandra. „Vždyť jsem tvoje *fag-hag*. Dokážeš si to představit, ty a já a *the beautiful people*?“

„Jés.“

„Tak vidíš, jsi gay.“

„Cože? Proč jako?“

„Helge, ruku na srdce. Souložils někdy s chlapem?“

„Počkat...“ Helge tlačil stůl s tělem směrem k zásuvkám chladicího boxu. „Jo.“

„Víckrát než jednou?“

„Kvůli tomu ještě nemusím být gay,“ namítl a jednu velkou kovovou zásuvku vytáhl.

„Jasně že ne, ale indicie to je. Důkaz, milý Watsone, představuje to, že si provlékáš svetr v podpaží a uvazuješ si ho na uzel přes rameno.“

Helge se zachechtal, strhl ze stolku s nástroji jednu bílou krycí roušku a mrskl ji po ní. Alexandra se na druhém konci stolu se smíchem sehnula pod jeho okraj. A pak v té pozici strnula a vytřeštila na tělo oči.

„Helge,“ hlesla.

„Ano?“

„Myslím, že jsme něco přehlídli.“

„Vážně?“

Natáhla ruku k hlavě Susanne Andersenové, nazdvihla vlasy a odhrnula je.

„A co?“

„Stehy, čerstvé stehy.“

Helge stůl obešel. „A jo. Nejspíš se nedávno někde praštila, ne?“

Alexandra odhrnula další prameny vlasů, aby viděla, kudy stehy pokračují. „Tohle nešil zkušený doktor, Helge, lékaři nepoužívají tak silné nitě a tak velké stehy. Tohle prostě někdo spíchnul pěkně narychlo. A koukni, pokračují kolem celé hlavy.“

„Jako by...,“ nadhodil Helge.

„Jako by ji někdo skalpoval,“ dopověděla Alexandra a otrásla se. „A potom jí skalp zase našil zpátky.“

Vzhlédla. Kolegovi poskakoval ohryzek. „Podíváme... podíváme se, co je... pod tím?“ vykoktal.

„Ne,“ prohlásila rozhodně Alexandra a narovнала se. Z práce si už teď nosila dost nočních můr a soudní lékař vydělával ročně o dvě stě tisíc víc, tak ať si ty peníze taky zaslouží.

„To je mimo naši kompetenci,“ vysvětlila. „Přesně tohle my, *Diener*, přenecháváme dospělým.“

„O. K. Mimochodem O. K. i na ten mejdan.“

„Fajn, jenže my musíme dopsat protokol a s fotkami ho poslat Brattové na vraždy. Do hajzlu!“

„Co je?“

„Zrovna mi došlo, že až se tam Brattová dočte o těch slinách nebo co to je, zaručeně si ode mě vyžádá expresní

analýzu DNA. V takovém případě si dneska večer do města nevyrazím.“

„Pch, snad můžeš odmítnout, ne? Taky si někdy potřebuješ dát oraz.“

Alexandra si založila ruce v bok, naklonila hlavu ke straně a věnovala Helgemu přísný pohled.

„To je fakt,“ vzdychla. „Jenže kam bychom to dopravovali, kdyby si všichni pořád dávali oraz?“

Sobota

Králičí nora

Harry Hole se probudil. Bungalov tonul v pološeru, zpod bambusové rolety se sem však prodíral bílý paprsek slunečního svitu a přes podlahu ze širokých prken a kamennou desku fungující jako jídelní stůl dopadal na kuchyňskou linku.

Na ní seděla kočka. Jedna z Lucilliných koček, Lucille jich měla nahoře v domě tolik, že Harry je od sebe nedokázal odlišit. Zdálo se, že se usmívá. Pomalu mávala ocasem a klidně přitom pozorovala myš cupitající podél stěny. Hlodavec občas zdvihl čenich do vzduchu a zavěťřil a teprve pak pokračoval. Směrem ke kočce. Je snad ta myš slepá? pomyslel si Harry. Přišla o čich? Nebo mi sežrala trochu marjány? Nebo se podobně jako mnozí hledači štěstí v tomhle městě domnívá, že je jiná, mimořádná? Nebo je jiná tahle kočka a nechce myši ublížit a jenom se nažrat?

Harry se natáhl po jointu na nočním stolku a myš, která si to mezitím došinula až úplně ke kočce, přitom nespouštěl z očí. Kočka po ní skočila, zatařala do ní zuby a zdvihla ji. Myš se v tlamičce šelmy chvíli mrskala a pak

ochabla. Kočka odložila kořist na podlahu a pozorovala ji s hlavou mírně našikmo, jako by se ještě nerozhodla, jestli ji sežere, nebo ne.

Harry si jointa zapálil. Dospěl k závěru, že ten se do nově zavedeného režimu konzumace nepočítá. Potáhl. Pozoroval kouř stoupající ke stropu. Znovu se mu zdálo o tom chlápku za volantem camara. A o poznávací značce, na níž stálo Baja California Mexico. Sen byl tentýž, chlap je v něm zase vypátral. Takže nic tajuplného. Od chvíle, kdy Harry hleděl na parkovišti před Creatures do ústí Glocku 17 a byl si celkem jistý, že během vteřiny či dvou zemře, uplynuly tři týdny. Myslel si, že se smrti je smířený. Proto považoval za zvláštní, že po uplynutí těch dvou vteřin a od té doby každý den se mu hlavou honilo, že umřít nechce. Začalo to tím, že chlápek v polokošili zaváhal, asi uvažoval, jestli Harry není mentálně postižený, a tudíž možná představuje překonatelnou překážku, kterou není nutné zabít. Víc si sotva stihl pomyslet, protože vzápětí ho Harry trefil pěstí jako majzlíkem do ohryzku a týpek se skácel k zemi. Harry přitom fyzicky cítil, jak mužova štítná chrupavka povolila. Chlápek se náhle na šterku svíjel jako had, rukama si svíral krk, poulič oči a zoufale lapal po dechu. Harry zvedl ze země pistoli a zadíval se na muže v autě. Přes kouřové sklo nic moc neviděl, jen obrys tváře a to, že dotyčný na sobě zřejmě má bílou košili zapnutou až ke krku nebo něco takového. A že kouří cigaretu nebo doutník. Muž nic nepodnikl, pouze na Harryho klidně hleděl, jako by ho odhadoval a chtěl si ho vrýt do paměti. Harry zaslechl, jak kdosi volá „*Get in!*“, a všiml si, že Lucille mezitím nastartovala svoje auto a otevřela mu dveře na straně spolujezdce.

A tak nasedl. Skočil do králičí nory.

Když Lucille sjížděla do méně kopcovité části směrem k Sunset Boulevard, ze všeho nejdřív se jí zeptal, komu dluží peníze a kolik.

První odpověď – rodině Espositových – mu nic moc neřekla, ovšem druhá – devět set šedesát tisíc dolarů – mu potvrdila to, co už mu sdělil glock. Totiž že Lucille není v menším průšvihy, nýbrž v průseru jak vrata. A že součástí toho průseru jak vrata je od téhle chvíle i on sám.

Vysvětlil jí, že se za žádnou cenu nesmí vrátit na svoji stálou adresu, a zeptal se jí, jestli nezná někoho, u koho by se mohla ukrýt. Odpověděla, že ano, že má v Los Angeles spoustu přátel. Pak se zamyslela a dodala, že nikdo z nich by kvůli ní ale neriskoval. Zastavili na benzince a Lucille zavolala svému prvnímu bývalému manželovi, protože věděla, že vlastní dům, který už několik let nepoužívá.

A tak skončili tady. Obydlí tvořil polorozpadlý barák, zarostlá zahrada a bungalov. Harry se spolu s nově nabytým glockem usídlil v bungalovu, protože z něj měl výhled na obě brány a protože tu byl instalovaný alarm, který by se spustil, pokud by se někdo vloupal do hlavní budovy. Případní narušitelé by tedy žádný alarm neslyšeli a Harry by jim díky tomu, že by přišel zvenčí, snad dokázal vpadnout do zad. Doteď s Lucille prakticky nevycházeli, jen v rychlosti pořizovali to nejnnutnější: alkohol, jídlo, oblečení a kosmetiku – v uvedeném pořadí. Lucille si zabrala první patro domu, kde se to už po týdnů hemžilo kočkami.

„Ale, v tomhle městě jsou všichni bez domova,“ opáčila, když se Harry podívoval. „Stačí tři dny po sobě dávat na schody žrádlo, nechat otevřené dveře do kuchyně a v ní další žrádlo, a šup, máš tolik mazlíčků a přátel, že by to vydalo na celý další život.“

Tolik jich však očividně nebylo, protože před třemi dny už Lucille v izolaci nevydržela. Vzala Harryho k někdejšímu krejčímu ze Savile Row, kterého znala, k staršímu kadeřníkovi na Rosewood Avenue a – což bylo

vůbec nejdůležitější – do obchodu s obuví značky John Lobbs v Beverly Hills. Včera si Harry vyzvedl oblek, Lucille se mezitím vyparádila a za pár hodin už jedli v legendární italské restauraci Dan Tana's, kde byly židle stejně ošuntělé jako klientela, ale kde Lucille zjevně znala každého a celý večer zářila jako sluníčko.

Bylo sedm hodin. Harry šlukoval a hleděl do stropu. Naslouchal, jestli neuslyší nepatřičné zvuky. Slyšel však jen první auta na Doheny Drive, což nebyla nejširší třída, zato nejoblíbenější, protože na ní bylo méně semaforů než v souběžných ulicích. Připadal si, jako by ležel v posteli ve svém osloském bytě a poslouchal, jak se za otevřeným oknem město probouzí. Chybělo mu, chybělo mu i zuřivé zvonění a řezavý skřípot brzdící tramvaje. Zvlášť ten řezavý skřípot.

Jenže Oslo nechal za sebou. Po Ráchelině smrti si na letišti pod cedulí s odlety hodil kostkou, která mu jako cílovou destinaci určila Los Angeles. Bylo mu to fuk. Kdysi strávil rok v Chicagu, kde absolvoval kurz vyšetřování sériových vražd pořádaný FBI, a myslel si, že americkou kulturu i způsob života zná. Ovšem krátce po příletu pochopil, že Chicago a L. A. jsou dva různé světy. Jeden Lucillin kamarád z filmové branže, německý režisér s bučivým přízvukem, včera v Dan Tana's popsal Los Angeles následovně:

„Přistaneš na LAX, slunce svítí, vyzvedne tě limuzína a odveze tě někam, kde se plácneš k bazénu, donesou ti koktejl a pak usneš, a když se probudíš, zjistíš, že uplynulo dvacet let tvého života.“

Tak tohle bylo režisérovo L. A.

Harryho první setkání s L. A. představovaly čtyři noci v levném špinavém motelovém pokoji bez klimatizace na bulváru La Cienega, kde se to hemžilo šváby, teprve pak se mu podařilo pronajmout si ještě levnější pokoj ve čtvrti Laurel Canyon, také bez klimatizace, jenom

s většími šváby. Svým způsobem se tam ale zabydlel, jakmile v sousedství objevil bar Creatures, kde měli tak levný alkohol, že usoudil, že by se tam asi dokázal uchlastat k smrti.

Jenže poté, co se podíval do ústí glocku, s choutkami na smrt skoncoval. A tím pádem skoncoval i s pitím. Přinejmenším s jistým druhem pití. Aby byl schopný držet stráž a hlídat Lucille, potřeboval být jakžtakž střízlivý. A proto se rozhodl, že otestuje metodu, kterou mu kdysi doporučil jeho kamarád z dětství i z mokré čtvrti Øystein Eikeland, ačkoli ji na rozdíl od Øysteina považoval za totální kravinu. Nazývala se „režim přiměřené konzumace“ a měla člověka změnit z alkoholika v konzumenta alkoholu, tedy v člověka, který umí spotřebu do určité míry regulovat. Když mu o ní Øystein kdysi ve svém taxíku na štaflu v Oslu bájil, obhajoval ji tak vehementně, až přitom praštil do volantu.

„Lidi se odjakživa vysmívají alkoholikům, co přísahají, že odteď si dají maximálně skleničku při společenský příležitosti, že jo? Protože mají za to, že tak to nefunguje, vsadili by na to boty, je to v podstatě gravitační zákon alkoholismu. Jenže víš co? Dokonce i plnokrevnej alkáč jako ty a já se může opít jenom přiměřeně. Člověk se může naprogramovat tak, že pije do určitého bodu a tam se zastaví. Musíš si akorát předem stanovit hranici, počet jednotek. A taky si to musíš nacvičit, to je jasný.“

„Jako že musíš dost chlastat, než tuhle techniku ovládneš?“

„Jo. Ty se tlešíš, Harry, ale já to myslím vážně. Je třeba v sobě vypěstovat pocit, že to zvládneš, že to dáš. A pak to jde. Nedělám si prdel, jako důkaz ti klidně předložím nejlepšího alkoholika na světě.“

„Hm. Hádám, že řeč je o tom tvém přeceňovaném kytaristovi.“